

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D. v právní věci **žalobce: J. K.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, Odboru územního plánování a stavebnímu řádu**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, zastoupeného Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem v Děčíně I, ul. Řetězová č. p. 2, PSČ 405 01, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2014, č. j. 89/UPS/2014-3, JID: 52293/2014/KÚÚK/Kop.,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, Odboru územního plánování a stavebnímu řádu, ze dne 11. 8. 2014, č. j. 89/UPS/2014-3, JID: 52293/2014/KÚÚK/Kop., kterým žalovaný částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Jirkov, odboru stavebního úřadu a životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 1. 2014, č. j. H/13/12140/PACJ, jímž správní orgán I. stupně dodatečně povolil stavbu stavebnice J. R., bytem „X“ (dále jen „stavebnice“), označenou jako „Přístavba, nástavba a stavební úpravy rodinného domu č. p. 93 v Březenci“ na pozemcích parc. č. 5/1, 6 v k. ú. Březeneč.

Žalobce v žalobě uvedl, že je vlastníkem pozemku p. č. 3/1, jehož součástí je stavba č. p. 90, pozemku p. č. 4, jehož součástí je stavba č. ev. 103, a pozemku p. č. 3/2; vše zapsané na listu vlastnictví č. 288 vedeném Katastrálním úřadem pro Ústecký kraj, Katastrální pracoviště Chomutov pro katastrální území Březeneč, obec Jirkov. Jeho nemovitosti bezprostředně sousedí s pozemkem p. č. 5/1 a 6, na nichž byl bez stavebního povolení zrealizován stavební záměr stavebnice spočívající v přístavbě, nástavbě a dalších stavebních úpravách rodinného domu č. p. 93, jenž se nachází v jejím vlastnictví. V řízení o dodatečném povolení stavby uplatnil žalobce námitky, jež však byly prvoinstančním orgánem zamítnuty a dodatečné povolení shora uvedených stavebních úprav uděleno. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas odvolání, o němž žalovaný rozhodnul napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno shora.

Žalobce se domnívá, že závěry žalovaného a správního orgánu I. stupně ohledně jeho námitky spočívající v obtěžování pohledem ze strany stavebnice z nově vybudovaných oken a otvorů a tím narušování soukromí žalobce jako vlastníka sousedních nemovitostí, jsou nesprávné. Správní orgán I. stupně konstatoval, že uvedené stavební úpravy nevykazují znaky pro soustavné a závažné narušování soukromí žalobce, přičemž v tomto smyslu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013-40, dle něhož je požadavek vlastníka sousedních nemovitostí, jež umožňují ve vysoké míře zasahovat do dlouhodobě zavedené úrovně soukromí v daném místě oprávněný bez ohledu na to, zda došlo ke konkrétním zásahům do práva na soukromí či nikoliv. Rozhodující je skutečnost, že stavba svým vysokým potenciálem způsobovat zásahy nad míru přiměřenou poměrům narušila zavedený a žalobcem legitimně očekávaný rozsah soukromí. Dle prvostupňového orgánu však uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nebylo možné v dané věci aplikovat a k obdobnému závěru následně dospěl i žalovaný.

Žalobce namítá, že mezi oběma stavbami je minimální odstup (méně než 50 cm). Nová střešní okna přitom směřují i na pozemky žalobce a stavebnici a jejím rodinným příslušníkům tak umožňují nahlížet do jeho soukromí. Tohoto jednání se ostatně stavebnice a její rodina skutečně cíleně dopouští za účelem získávání informací o žalobci, jež následně užívá k sepisování různých podání ve směru ke správním úřadům. Žalobce si je vědom, že zástavba v uvedené lokalitě presumuje nižší úroveň soukromí, přesto se však ochrany alespoň minimální úrovně soukromí dovolává. Žalobci je známo, že obtěžování pohledem je možné považovat za imisi jen v mimořádných případech, pokud je soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka sousedních nemovitostí. V daném případě se však stavebnice a její rodinní příslušníci tohoto jednání nepochybně dopouští, jak ostatně vyplývá z žalobcem předložené fotografie, na které se manžel stavebnice vyklání z okna za účelem sledování dění v žalobcově domácnosti. Povolené stavební úpravy tak přispívají k podstatné změně okolností, z čehož lze podle žalobce dovodit, že v jeho případě k naplnění shora uvedené definice obtěžování pohledem ze strany stavebnice dochází. Tyto rozhodné skutečnosti však žalovaný a správní orgán I. stupně nezohlednili.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhnul, aby soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil a vrátil jej žalovanému k novému projednání.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě k námitkám žalobce uvedl, že setrvává na svém názoru vyjádřeném v žalobou napadeném rozhodnutí. Správní orgán I. stupně se s potenciální možností dotčení práva na soukromí žalobce vypořádal a žalovaný se s tímto názorem ztotožnil. V projednávaném případě není možné hovořit o imisi pohledem, neboť

stavba v povolených stavebních úpravách sama o sobě nemůže zapříčinit mimořádné a nad míru přiměřenou daným poměrům převyšující obtěžování žalobce. Z provedené fotodokumentace založené ve spisu vyplývá, že z nově zbudovaných oken není pohled na pozemek žalobce bezprostřední a nejsou jím dotčeny žádné pobytové místnosti v domě. Pro nahlížení na pozemky žalobce by tak musel vlastník sousední nemovitosti vyvinout značné úsilí, jež však nelze při presumování dodržování základních pravidel slušnosti předpokládat. Jestliže žalobce na nějakou formu obtěžování poukazuje, musí se zdržení se takového chování domáhat u civilního, nikoliv však správního soudu. Stavební úřad totiž ve správním řízení toliko zkoumá potencialitu vzniku možných budoucích sporů způsobených charakterem stavby, nemůže ale zkoumat konkrétní zásahy do práva na soukromí. Kromě toho s ohledem na charakter hustě zastavěné okolní zástavby si jen stěží lze ze strany žalobce osobovat právo na úplné a nedotknutelné soukromí.

Na základě shora uvedeného má proto žalovaný za to, že je žaloba nedůvodná, a proto navrhnul, aby ji soud zamítnul.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil, že za hlavní důvod nesouhlasu považuje zejména skutečnost, že jej stavebnice a její rodina neustále obtěžují výhledem na jeho pozemek, čehož následně užívají pro smyšlená udání na jeho osobu. Z tohoto důvodu i na stavebnici podal trestní oznámení. Za účelem zamezení takového jednání žalobce osadil plot dalšími prkny, povolením předmětné stavby však opětovně dojde k překonání pohledové zábrany a udávání budou pokračovat. V tomto smyslu žalobce rovněž zpochybnil stanovisko žalovaného, že se v dané lokalitě jedná o hustou zástavbu. Je tomu právě naopak – domy jsou daleko od sebe, z pozemků není skoro žádný výhled a okna kromě stavebnice nemá nikdo z okolních vlastníků domů umístěna takto vysoko. Povolením stavby však bude zmiňovanými okny umožněn stavebnici nerušený výhled na verandu, jež je žalobcem užívána jako společenská místnost a jídelna. Tento výhled pak lze dále rozšířit, např. pokud se osoba postaví na židli.

Soud ve věci rozhodoval na základě zmocnění stanoveném v ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili na základě výzvy soudu svůj výslovný souhlas.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k rozhodnutí, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Na základě telefonického podnětu zahájil správní orgán I. stupně prošetřování tvrzeného provádění stavebních prací bez povolení stavebního úřadu v domě nacházejícím se ve vlastnictví stavebnice. Dne 3. 6. 2013 vyzval stavebnici k bezodkladnému zastavení prací a v souvislosti s tím dne 25. 6. 2013 provedl v dotčené nemovitosti kontrolní prohlídku, jejíž součástí byla i fotodokumentace provedených prací. S ohledem na výsledky zjištěných skutečností zahájil správní orgán I. stupně dne 27. 6. 2013 řízení o odstranění stavby, v němž stavebnici poučil, že má možnost podat žádost o dodatečné povolení stavby. Tohoto práva stavebnice využila a prvostupňový orgán proto dne 7. 8. 2013 řízení o dodatečném povolení stavby zahájil. V rámci řízení o dodatečném povolení stavby uplatil žalobce námitku týkající se vlivu stavebních úprav na tvrzené obtěžování pohledem ze strany stavebnice a jejích rodinných příslušníků a narušování jeho soukromí. Správní orgán I. stupně se touto námitkou zabýval, provedl místní šetření a zhotovil podrobnou fotodokumentaci, jež je součástí správního spisu. Z té dle jeho odůvodnění v rozhodnutí ze dne 14. 1. 2014 o dodatečném povolení stavby vyplývá, že je sice možný pohled na pozemky žalobce z oken umístěných ve střešní krytině, nicméně bez vynaložení cíleného úsilí a nuceného vyklánění z okna není soustavný pohled uskutečnitelný. I v případě záměrné snahy o pohlížení na sousední pozemek jsou pak viditelné toliko část garáže bez stavebních otvorů, za ní částečně pergola krytá garáží a zcela omezeně pak vchod na verandu a štitová zeď bez oken do obytných či pobytových místností. Z francouzského okna je možné vidět na verandu se vstupem do domu žalobce a vjezd do garáže. S ohledem na mírný osový náklon stavby žalobce oproti stavbě stavebnice by proto bylo nutno vyvinout značné úsilí a intenzitu, aby vzhledem k realizovaným stavebním úpravám docházelo k cílenému obtěžování pohledem. V souvislosti s tím proto správní orgán I. stupně uzavřel, že uvedené stavební úpravy nevykazují znaky pro soustavné a závažné narušování soukromí žalobce.

Dle ust. § 127 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „občanský zákoník“), se vlastník věci musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv. Proto zejména nesmí ohrozit sousedovu stavbu nebo pozemek úpravami pozemku nebo úpravami stavby na něm zřízené bez toho, že by učinil dostatečné opatření na upevnění stavby nebo pozemku, nesmí nad míru přiměřenou poměrům obtěžovat sousedy hlukem, prachem, popílkem, kouřem, plyny, parami, pachy, pevnými a tekutými odpady, světlem, stíněním a vibracemi, nesmí nechat chovaná zvířata vnikat na sousedící pozemek a nešetrně, popřípadě v nevhodné roční době odstraňovat ze své půdy kořeny stromu nebo odstraňovat větve stromu přesahující na jeho pozemek.

Dle ust. § 114 odst. 3 věta první zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), může účastník stavebního řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě.

Dle odst. 3 citovaného ustanovení platí, že námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem,

pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci.

Dle ust. § 25 odst. 1 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, platí, že vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.

Z citované právní úpravy vyplývá, že stavební úřad – správní orgán I. stupně – má v rámci stavebního řízení (zde o dodatečném povolení stavby) povinnost mimo jiné v zákonném rozsahu posuzovat vliv staveb na oprávněné zájmy jiných účastníků řízení tak, aby nad míru přiměřenou poměrům k zásahům do těchto oprávněných zájmů nedocházelo. V daném případě žalobce ve stavebním řízení namítl, že v důsledku uskutečnění stavby bude docházet ze strany stavebnice k jeho obtěžování pohledem z nově vybudovaných oken a otvorů a tím narušování soukromí vlastníka sousední nemovitosti. Správní orgán I. stupně se touto námitkou zabýval, provedl šetření na místě, při němž zjišťoval potencialitu vlivu stavebních úprav na možné porušení soukromí žalobce a v rámci prošetřování pořídil i fotodokumentaci rozsahu výhledu ze sporných oken a dalších otvorů. Na základě zjištěných skutečností pak dospěl ke shora uvedenému závěru, že pohlížení na pozemky ve vlastnictví žalobce je možné jen při vynaložení cíleného úsilí a nuceného vyklánění z oken. I poté jsou však meze výhledu a s tím spojeného možného obtěžování pohledem omezené jen na minimální část nemovitostí žalobce. Úkolem soudu bylo proto posoudit, zda jsou uvedené závěry správního orgánu I. stupně, potažmo žalovaného, správné, a zda mají stavební úpravy povolené v prvoinstančním rozhodnutí potencialitu vážným způsobem narušit soukromí žalobce či nikoliv.

Otázkou imise pohledem do práva na soukromí se soudy v minulosti již opakovaně zabývaly. V předmětné věci obě strany shodně odkazovaly na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013-40, lišily se však v právním náhledu na jeho možnou aplikovatelnost v dané situaci. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud mimo jiné vyšel z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1150/99, v němž Nejvyšší soud judikoval: „[...] v projednávané věci jde o nemovitosti umístěné v městské zástavbě, kde nelze dosáhnout úplného soukromí, pokud jde o možný pohled do oken. Podle zjištění odvolacího soudu pohled z přístavby do žalobcových oken sice možný bude, ovšem pouze v omezené míře a za vynaložení určitého úsilí - výrazného vyklonění z oken přístavby, případně přes zábradlí terasy. I když lze připustit, že tento stav může žalobce (popř. nájemníci bytů v jeho domě) pociťovat ve srovnávání s dosavadním stavem jako obtěžování, nejde o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům v souvislé zástavbě. Proti takovému obtěžování se může žalobce bránit např. umístěním záclon nebo žaluzií, nemůže se však domáhat ochrany podle § 127 odst. 1 občanského zákoníku.“

K obdobnému závěru dospěl v rozsudku ze dne 12. 12. 2001, sp. zn. 22 Cdo 1629/99, i Nejvyšší soud, který dovodil, že: „[...] aby bylo možno obtěžování pohledem považovat za imisi, muselo by jít o mimořádnou situaci, při které by bylo soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti; zpravidla by šlo

o případy, kdy vlastnické právo by bylo zneužíváno k nahlížení do sousední nemovitosti za účelem narušování soukromí sousedů anebo by došlo ke stavební změně, umožňující nahlížení do dosud uzavřených prostor, přičemž tuto změnu by neodůvodňovaly oprávněné zájmy toho, kdo změnu provedl. Při posuzování věci je třeba přihlížet k oprávněným zájmům všech účastníků řízení. Je též třeba vycházet ze skutečnosti, že obecně nelze ukládat těm, kdo mají faktickou možnost nahlížet do cizích oken, aby provedli taková opatření, kterými by tuto možnost vyloučili [...]. Proto je - v souladu s dlouhodobě respektovanými zvyklostmi - na tom, kdo se cítí být obtěžován pohledem, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila. Tomu odpovídá praxe pořizování záclon, závěsů, žaluzií, neprůhledných plotů apod., těmi, kdo nechtějí být takto obtěžováni, nikoliv těmi, kdo by mohli do domů, příp. jiných nemovitostí nahlížet.“

Shora uvedená rozhodnutí Nejvyššího a Nejvyššího správního soudu lze přiměřeně aplikovat i na posuzované řízení. Obecně tedy nelze pouhou existencí stavebních úprav, jež by potenciálně umožňovaly vlastníkově nemovitosti zasahovat do soukromí jiných vlastníků prostřednictvím obtěžování pohledem, považovat za natolik závažnou skutečnost, jež by byla schopna povolení jakýchkoliv těchto úprav vyloučit. V první řadě je tedy záležitostí žalobce, aby provedl opatření, jež by bylo schopno danému obtěžování zabránit. Toliko v případě, že by změna kvality prostředí vzhledem ke stavebním úpravám mohla představovat mimořádnou míru obtěžování, přičemž požadavek na tvorbu opatření by se v dané situaci jevil zjevně nepřiměřeným, lze dovodit, že takové stavební úpravy by nebylo možné ze strany stavebního úřadu povolit.

K tak mimořádnému zásahu do žalobcova soukromí ale stavebními úpravami prováděnými stavebnicí v uvedené věci nedochází. Jak již zcela správně dovodil správní orgán I. stupně, a jak je i soudu zřejmé z doložené fotografické dokumentace založené ve spise, nově zbudovanými okny je možné pozorovat toliko velice omezenou část nemovitostí nacházejících se ve vlastnictví žalobce, nadto část, jež neslouží jako obytné či pobytové prostory. Aby i takto omezený výhled bylo možno uskutečnit, je navíc třeba ze strany stavebnice či jejích rodinných příslušníků vyvinout značné úsilí, zvláště pak za situace, kdy již žalobce z vlastní iniciativy učinil určitá opatření (stavba neprůhledného plotu), aby obtěžování pohledem zabránil. Nejedná se tedy o případ popisovaný v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013-40, kde předmětem stavebního povolení byla terasa, jež bez vážnějších omezení umožňovala dotyčnému stavebníku „sledovat každý detail chráněného prostoru dvora vlastníka sousedního pozemku“. Nelze pak ani presumovat, že by v případě žalobcem namítaných stavebních úprav mohlo docházet k porušení jeho práva na soukromí, když tyto úpravy samy o sobě splňují veškeré obecné požadavky stanovené zákonem.

Jestliže však přesto k určitému porušování ze strany stavebnice nebo členů její rodiny dochází či v budoucnu docházet bude, a to přesto, že žalobce učiní i další možná opatření k omezení rušení svých práv, bude nutné, aby jmenovaný uplatnil svou obranu prostřednictvím jiných právních prostředků, včetně žaloby u civilního soudu. Pro účely přezkumného řízení před správním soudem jsou totiž rozhodné toliko skutečnosti mající svůj původ ve stavebním řízení, protože v rámci něj jsou správní orgány povinny při posouzení věci zohledňovat toliko potencialitu vzniku možných budoucích sporů, nikoliv sousedské vztahy samotné. Tuto hrozbu eventuálních sporů však soud v dané věci neshledal, když vzal v úvahu i konkrétní stavební poměry v dané lokalitě, jež – jak v žalobě přiznává i sám žalobce

(přestože následně toto své tvrzení popírá v replice) – neumožňují vlastníkům nemovitostí zachovávat úplně a nedotknutelné právo na soukromí. Hledisko hustoty zástavby nicméně není pro posouzení sporu rozhodné, soud proto svůj závěr opřel především o shora uvedený aspekt pravděpodobnosti vzniku nadměrného obtěžování ve vztahu ke stavebním úpravám při zachování obecně přijímané úrovně slušnosti mezi lidmi, který však neshledal.

Lze proto uzavřít, že správní orgán I. stupně, jenž vyhodnotil stavební úpravy i výhradu žalobce týkající se ohrožení jeho práva na soukromí v důsledku těchto úprav, jakož i žalovaný, který rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil, postupovali v souladu se zákonem. Dodatečným povolením stavby nedošlo ani k porušení ust. § 127 odst. 1 občanského zákoníku, ani předpisů upravujících stavební řízení, a námitka žalobce je tudíž nedůvodná. Soud proto na základě veškerých shora uvedených skutečností výrokem ad I. rozsudku žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.

Současně v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. března 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová